

ÜMMET-İ MUHAMMED'İN BAĞIŞLANDIĞI GECE*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

حم. وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ. إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ
مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ. فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ
حَكِيمٍ. أَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا، إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ. رَحْمَةً
مِنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ. رَبِّ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا

بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ. لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي
وَيُمِيتُ، رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ

(الدخان: ۸-۱)

(Hâ mîm. Ve'l-kitâbi'l-mübîn. Innâ enzelnâhü fî
leyletin mübâreketin innâ künnâ münzirîn. Fîhâ
yüfraku küllü emrin hakîm. Emren min indinâ
innâ künnâ mürsilîn. Rahmeten min rabbik,
innehû hüve's-semîu'l-alîm. Rabbi's-semâvâti
ve'l-ardı ve mâ beynehümâ in küntüm mûkînîn.
Lâ ilâhe illâ hüve yuhyî ve yümît, rabbüküm ve
rabbü âbâikümü'l-evvelîn.) (Duhan, 44/1-8)

Sadaka'llâhu'l-azîm.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Şu akşam ezanıyla beraber başlayan, Şa'ban'ın on dördünü on beşine bağlayan gece, Berat Gecesi hepiniz hakkında, hepimiz hakkında hayırlı ve bereketli olsun...

Tabiîn ulemasından İkrime (Rh.A) ve daha başka bazı kimseler, bu demin okumuş olduğum Duhan Sûresi'nin başındaki ayet-i kerimeleri, Şa'ban'ın bu yarısı gecesi hakkında inmiştir diye bildirmişler. Bu geceye, bu ayet-i kerimelerden alınarak (*Leyle-i mübâreke*) Mübarek Gece deniliyor. *Leyle-i Berâe* deniliyor, *Leyle-i Rahmet* deniliyor.

Bu gece ile ilgili ayetlerden başka, Peygamber SAS Hazretleri'nin bazı hadis-i şerifleri vardır ki, Peygamber SAS Efendimiz bu geceye çok değer vermiş, çok hürmet eylemiş, çok izzet etmiştir.

a. Mübarek Bir Mevsim

Belki içinizde bilenler olduğu gibi, bilmeyenler de vardır. Hanımlar dinleyici olarak caminin arka tarafına gelmiş; onlardan bilmeyenler olabilir: Biliyorsunuz, Üç Aylar dediğimiz mübarek bir mevsim içindeyiz. Bu mevsim ilkbahar, yaz, sonbahar, kış mevsimlerine benzemez ama; mânevî bir mevsim, mübarek bir mevsim...

Bu Üç Aylar, —Receb, Şa'ban, Ramazan— geldi mi, dünyanın hali değişiyor. Mâneviyatında bir feyiz ve bereket artışı oluyor. Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:¹

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.275, no:3276; *İbn-i Asâkir*, *Mu'cem*, c.I,

رَجَبُ شَهْرُ إِلِيٍّ، وَشَعْبَانُ شَهْرِي، وَرَمَضَانُ شَهْرُ

أُمَّتِي

(أبو الفتح في أماليه عن الحسن مرسل)

RE. 289/2 (*Recebü şehru'llàh*) “Receb Allah’ın ayıdır. (*Ve şa’bânü şehri*) Şa’ban benim ayımdır. (*Ve ramadânü şehru ümmetî*) Ramazan da ümmetimin ayıdır.” buyurmuş.

Her ay Allah’ındır, her gün Allah’ındır, dünya Allah’ındır, ahiret Allah’ındır, yerler Allah’ındır, gökler Allah’ındır ama; Receb ayı tevbe ettikleri takdirde, Allah’ın kulları afv ü mağfiret eylediği aydır, Allah’ın kullarına lütfuyla muamele ettiği aydır demek olur.

Allahu a’lem...

Onun için, Allah açılmış olan fırsat kapılarını görmeyi, o zamanları güzel değerlendirmeyi bizlere nasib eylesin...

İnsan, kadir kıymet bilmezse, etrafına dikkatli bakmazsa, görülmesi gerekli feyzleri, bereketleri görmezse; burnunun ucundaki yerde duran altınları görmezse, basar geçer. Gören toplar, ceplerini doldurur, istifade eder; göremeyen de, mahrumiyet içinde kalır.

Hindistan’da bir tarlanın sahibi sefalet çekermiş. Tarlası çok taşlı topraklı olduğundan, ziraati de iyi olmuyor diye üzülürmüş. Nihayet bu

s.114, no:210; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.III, s.374, no:3813; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XII, s.556, no:35164; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.341, no:1358; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.XIII, s.109, no:12682.

tarlayı satmış, çıkını almış, terk-i diyar etmiş. Kahretmiş, başka diyarlara gitmiş. Oralarda da başarı sağlayamamış, sefalet içinde ölmüş. Ama sattığı tarladan, dünyanın en meşhur elması çıkmış. *Cebel-i Nur* diye bir elmas var... İsim koymuşlar elmasa... Neden? Anlı, namlı, şanlı emsalsiz bir şey de ondan... Kocaman yumruk gibi elmas oradan çıkmış. *Cebel-i Nur*, yâni Nur Dağı demek... Kocaman bir elmas adamın tarlasından çıkmış, adam diyar-ı gurbette sefaletten ölmüş.

Bir de bu işin fıkrası var, adamın birisi Sultan Mahmud'a asılırmış boyna:

“—Yâ sultan medet! İşte bize de biraz inâyet eyle, bize de biraz lütfeyle, ihsanından, ikramından biz de görelim!” diye etrafında sızlanıp dururmuş.

Padişah demiş ki:

“—Alın götürün şu adamı benim hazineme, verin eline bir kürek; daldırsın, ne kadar alırsa alsın, ondan sonra başımdan uzaklaşsın!”

Adamı götürmüşler.

“—Nereye götürüyorsunuz?” demiş.

“—Hazineye, ne olacak? Eline bir kürek vereceğiz, daldıracaksın, istediğin kadar alacaksın!” demişler.

Adamın eli ayağı karışmış, ne yapacağını şaşırılmış. Küreği heyecanla almış eline bir daldırmış, bir çekmiş... Ters tutmuş küreği, ta sapına bir tanecik altın takılmış, bir tanecik altın... Çekmiş ki kürek ters, bir tanecik altın var...

“–Aaa, olmadı molmadı...”

“–Yok!” demiş, Sultan Mahmud; “Vermeyince Ma’bud, neylesin Mahmud?” demiş.

Kendisi Mahmud ya; Ma’bud olan Allah-u Teâlâ Hazretleri vermeyince, Mahmud ne eylesin? Küreği versen eline; adam ters tutar, gene bir şey gelmez. Yâni nasipsiz oldu mu bir insan, zor...

Allah bizi nasipsiz etmesin... Yani her işin aslı, bizi bugün buraya getiren kim? Bizi buraya getiren, Allah CC... Biz de bugün öteki gâfiller gibi gâfil olurduk, biz de kahvehanede vakit geçirirdik, biz de eğlencede vakit geçirirdik... Biz de televizyonun karşısında bu gece Şa’ban mı, Ramazan mı, bayram mı, kandil mi, haberimiz olmadan geçebilirdi.

Allah’ın büyük lütfu ki, bize camiye nasip etmiş, bizi camisine kabul etmiş. Bu ev Allah’ın evi, biz Allah’ın kuluyuz. Davet etmiş, gelebilmişiz ki, Allah’ın evinde oturabilmişiz. Ne büyük nimet Allah’ın evine gelebilmek, önünde secde edebilmek... Ona el kaldırıp dua edebilmek büyük nimet...

Onun için, her işin başı muhterem kardeşlerim: Haddini bilmek, boynunu bükmek, Allah’ın azametini anlayıp, kudretini bilmek... Onun karşısında tevâzû ile boyun büküp yalvarmaya gelip dayanıyor. Bir insan esrarkeş olabilir, sarhoş olabilir, edepsiz olabilir, katil olabilir, arsız olabilir... Her şey olabilir amma; halini, kusurunu, anlayıp boynunu büküp Rabbine ilticâ ederse, Allah affeder.

Eski ümmetlerden zalim bir adam varmış, doksan dokuz kişiyi öldürmüştü. Peygamber Efendimiz bildiriyor hadis-i şerifinde... Doksan dokuz kişiyi öldürmüştü ama, “Yâhu ben ne zalim adamım! Nedir bu benim yaptığım?” filân diye içine bir ateş düşmüştü. Yaptığı işten memnun değil, üzülüyor.

“—Benim derdime bir çare var mı?” demiş. Demişler ki:

“—Filânca yerde bir rahib var, o rahib bu senin derdine bir çare bulabilir belki... Çok ibadet ediyor, bilgisi de var, kitapları var; git ona söyle!” demişler.

Adam kalkmış onun yanına gitmiş:

“—Rahib efendi! Ben şöyle haltlar karıştırdım, böyle zulümler yaptım, söyle adam astım, böyle adam kestim...” filân demiş.

“—Ooo... Defol, sen mahvetmişsin ortalığı, senden bir şey olmaz!” diye bir sert çıkmış rahib buna...

Adam tutmuş onu da haklamış. Öldürdüğü adam doksan dokuzken, yüz etmiş. Demiş:

“—Bana bir doğru düzgün bir adam, benim derdime çare olacak bir insan söyleyemez misiniz?”

Demişler ki:

“—Filanca diyarda bir adam var... Git onun yanına, belki o senin derdine bir çare bulur, söyler.”

O kalkmış oraya giderken yarı yolda eceli gelmiş, ölmüş. Başına dikilmişler azab melekleri, demişler ki:

“—Bu adam, Őu kadar suç iŐledi. Bunu alıp azab etmek üzere cehenneme gÖtüreceđiz. Rahmet melekleri de gelmiŐler, demişler ki:

“—Evet bu adam kusur iŐlemiŐti ama, tevbe etmeye gidiyordu, yolu tevbe yolu... Tevbe etmeye gidiyordu, oraya gidecekti, tevbe edecekti. Niyeti, kalbi temizdi. İyi niyetle tevbe etmeye gidiyordu.” diye ekiŐmiŐler.

Bu çekiŐmeler üzerine rahmet melekleri ile azab melekleri:

“—Yâ Rabbi! Bu kuluna ne muamele yapacağız? Emir buyur da, ona gÖre muamele edelim!” diye baŐvurmuŐlar Dergâh-ı İzzete...

Allah-u Teâlâ Hazretleri demiş ki:

“—Ey meleklerim! Ölçün bakalım hangi tarafa daha yakın?”

ÖlmüŐler ki, gideceği yere biraz daha yakın... Hattâ denilmiŐ ki bir rivayette, Allah-u Teâlâ Hazretleri yerin o tarafını kısalttı. Yâni o tarafı ona yakın gelsin diye... Onun üzerine rahmet melekleri almıŐlar.

Allah-u Teâlâ'nın engin, sonsuz, hadsiz, hesapsız, sebepsiz, karŐılıksız rahmetinin ne kadar çok olduğunu, Peygamber SAS Hazretleri bu hadis-i Őerifte bÖyle bildirmiş.

Kul pişman oldu da gÖzyaşı dÖktü mü; cehennem:

“—Aman, aman, sen benim yanıma sokulma! Senin gÖzyaŐların benim ateŐimi sÖndürür.” dermiŐ.

Cehennemin ateŐini, gÖzyaşı sÖndürür. Pişmanlık, tevbe duygusu, “Bir daha yapmayacağım yâ

Rabbi, iyi kul olacağım!” diye düşüncesi insanın kalbine düştüğü zaman, daha diliyle söylemeden Allah affediyor. “Kulun kalbine pişmanlık düştü mü, daha diliyle ‘Tevbe yâ Rabbi!’ demesine kalmadan, Allah affediyor.” diye Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde bildirmiş. Allah bize bu duyguları ihsan eylesin...

Allah-u Teâlâ Hazretleri kullarına zulmetmiyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri kullarının hayrı için, rahmetinden dolayı kitaplar indirmiş, peygamberler göndermiş, fırsatlar halk eylemiş... Kitaplar ahirette olacakları bildiriyor, dünyanın nasıl geçirilmesi gerektiğini bildiriyor. Peygamberler insana doğru yolları gösteriyor. Birisi yetmemiş, bir tane daha göndermiş... O yetmemiş, bir tane daha göndermiş. Sayısını Allah bilir. Kitaplarımız diyorlar ki, yüz yirmi dört bin... Bazı kitaplar ise, “İki yüz yirmi dört bin peygamber gönderilmiş.” diyor.

Allah her beldeye, kendi dinini bildirecek, varlığından, birliğinden onları haberdar edecek, insanları hak yola çağırarak bir vazifeli göndermiş.

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَّ فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr.*) [Her millet için mutlaka bir uyarıcı (peygamber) bulunmuştur.] (Fâtır, 35/24) Her yere göndermiş.

Bak Avustralya diyoruz, dünyanın beşinci kıtası diyoruz.

Okyanuslarla çevrili diyoruz, ne kadar uzakta diyoruz. Allah burasını ezansız bırakmış mı? Allah burada da minarelerden “*Eşhedü enne muhammeden rasûlü’llâh*” diye bağırttırmıyor mu? Buranın semalarına da Allah’ın ismi mânevî harflerle, nurlarla yazılmıyor mu? Burada da kâfirlerin karşısına Allah sakallı sakallı müslüman insanları çıkartıp da, “Hak yol budur!” diye ya lisan-ı hal ile, ya da lisan-ı kal ile duyurmuyor mu gerçekleri? Duyuruyor.

Allah hiç bir yerde insanları habersiz bırakmamış, karanlıkta koymamış, ikazcı göndermeyi ihmal etmemiş ama, insanlar gerçekleri gördükleri halde dinlemezlerse, o başka... Edepsizliğe devam ederlerse, o başka...

Allah’ın her insana husûsî muamelesi vardır. Her insana Allah’ın husûsî işaretleri vardır. Sen hiç rüyada kıyametin koptuğunu görmedin mi? Sen hiç kan ter içinde uykundan uyanmadın mı? “Aman yâ Rabbi, tevbe yâ Rabbi! Canımı alma, iyi kul olacağım!” diye tevbe ile rüyadan kalkmadın mı? Herkes nice rüyalar görür, nice nice haller görür rüyasında... Allah-u Teâlâ Hazretleri gerçekleri onlara gösteriyor. Ama ertesi günü olunca, yine yapacağından şaşmıyor.

Onun için, her işin başı Allah’ın bizi sevmesi ve bize hidayet etmesi olduğuna göre, biz de aşk ile şevk ile, gözyaşı ile Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne tevbe edelim, istiğfar eyleyelim! Hatamızı yana yakıla söyleyelim, ılık ılık göz yaşlarını gözlerimizden dökelim! Secde-i Rahman’a varalım, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne halimizi arz edelim:

“—Yâ Rabbi, ben çok perişan duruma düştüm, ne yapayım, ne eyleyeyim? Senin azabından nasıl kurtulurum, senin rahmetine nasıl ererim? Senin cezanı nasıl senin rızana döndürebilirim? Senin rızanı kazanmam için ne yapmam lâzım; bana bildir yâ Rabbi!” diye yalvaralım, yakaralım da, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi bu mübarek gece hürmetine, afv ü mağfiret eylediği kullarının zümresine dahil eylesin...

Madem ki, bizi evimizden kaldırmış evine getirmiş, madem ki bize bu yatsının mübarek vaktinde camide bulunma nimetini ihsan eylemiş; mâdem ki, bizim aklımıza kendisinin varlığını birliğini duyurmuş; mâdem ki, bizim kendisine yöneldiğimiz zaman, gözyaşı döküp de, affımızı istediğimiz zaman affedeceğine dair söz verip söylettiriyor. Onun engin rahmetinden umarız ki, bizi bu mübarek gecede afv ü mağfiret eylediği kullarının zümresine dahil eylesin.

b. Bu Gecenin Beş Özelliği

Bu gece hakkında beş tane fazilet, beş tane özellik, beş tane haslet zikredilmiş ki, burada;

فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ

(الدخان:٤)

1. (*Fîhâ yufraku küllü emrin hakîm*) “Her hikmetli Allah’ın emri, hükmü bu gecede tebliğ edilir.” (Duhan, 44/4)

Bu gece esrarengiz bir gecedir. Bu gece önümüzdeki Leyle-i Berae’ye kadar olacakların

tesbit edildiği, meleklerin eline toptan verildiği gecedir. Bundan sonra bir sene içinde olacakların yazıldığı gecedir. Allah-u Teâlâ Hazretleri eğer bizin adımızı şakîler divanına yazdıysa; şakiler, kötüler, edepsizler, günahkârlar divanına yazdıysa; Rabbimizin lütfundan dileriz ki, bizi şakiler divanından silip saidler, halisler sınıfına dahil etsin...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

الدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ

(كر. عن نمير عن ابيه عن جده، ابو الشيخ عن ابي موسى مرسل)

RE. 207/12 (*Ed-duàu yeruddü'l-kadàe ba'de en yübrame*) “Dua kesinleşmiş olan kader-i ilâhîyi bile değiştirir. Allah’ın hükmünü değiştirir, kulu iyi bir noktaya getirir. Allah’ın lütfünü kazandırır, duruma değişiklik verilmesine sebep olur.”

Biz pişman olduk yaptığımız günahlara; Rabbimiz fazl u kereminden bizi affeyesin... Bizi şakîler, edepsizler, günahkârlar divanından silsin... Saîdler, bahtiyarlar, edepliler, halisler, muhlisler divanına fazl u keremiyle kayd eylesin... Bize şu önümüzdeki yılımızı, önümüzdeki zamanımızı hayırlı mübarek eylesin... Kaderimizi güzel eylesin, alınyazımızı hoş eylesin... Bizi hayırlarla karşılaştırsın, şerlerden uzak eylesin...

² İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXII, s.158; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VI, s.511, no:8911; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1077; Nümeyr ibn-i Evs el-Eş'arî Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.63, no:3119; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.499, no:12407; RE. 207/12.

Ümmet-i Muhammed'e umûmen, hepimize birden rahmetini ihsan eylesin... Çarpışan mücahid kardeşlerimizi kâfirlere gâlip eylesin... İstilâyâ uğramış İslâm beldelerini kâfirlerden kurtarsın... Allah-u Teâlâ Hazretleri mazlumların ahını zalimlerden alsın, mazumlara ferahlıklar nasib eylesin...

Allah-u Teâlâ Hazretleri şaşırان kardeşlerimizi doğru yolda sabit kadem eylesin... Cümlemize akıl, fikir, iz'an, irfan ihsan eyleyip kendi yolunda, rızasını kazanmak yolunda çalışmaya muvaffak eylesin... Cümlemizi rızasını uygun işlerle hayırlı, uzun, güzel ömürler sürmeyi, bu önümüzdeki seneleri rızasına uygun geçirmeyi; arkamızda şöyle dönüp baktığımızda hoşnud olacağımız hayırlı eserler bırakmayı nasib eylesin...

2. Bu gecede yapılan ibadetin fazileti çok fazladır. "Her kim bu gecede yüz rekât namaz kılırsa, Allah-u Teâlâ Hazretleri ona yüz melek gönderir. Otuzu ona cenneti müjdeler, otuzu ona 'Cehennem azabından kurtuldun!' diye teminat verir. Otuzu da ondan dünya afetlerini, belâlarını, musibetlerini def eder. Onu da, ondan şeytanın tuzaklarını, hilelerini de def eder." diye Peygamber SAS Efendimiz'den hadis-i şerif nakledilmiş.

Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır tefsirinde, Duhan Sûresi bölümünde (4293. sayfada) bildirilmiş. O ciddi bir alimdir, olur olmaz her bir rivayeti yazmaz; ancak sağlam olan şeyleri yazar. Vicdanı kuvvetli olan, bilgisi kuvvetli olan bir alim... O öyle yazmış.

Günahlarda nasıl hızlı hızlı koşturuyoruz... Nasıl yılmadan yorulmadan sabahlara kadar poker oynar millet? Nasıl sabahlara kadar eğlencelerden geri durmazlar. Muhammed Ali'nin boks maçı var deyince, nasıl uyumayıp, sabahlara kadar seyretmek için televizyon başlarında bekliyorlar? Rabbimiz bize de bu gece bu namazlarını kılıp da, bu sevapları kazanmayı nasib eylesin...

Kılınmaz bir şey mi? Kılınır. Dünyanın üzerinde sıkıntı çeken insanlar var... Afganistan'daki kardeşlerimiz o kayaların arasında, tepelerde, soğuklarda o kâfirlerle çarpışırken, geceleri rahat uyku uyuyabiliyorlar mı? Orası kış mevsimi... Bizim yediğimiz gibi etli, sütlü, tatlı yemekleri yiyebiliyorlar mı? Biz burada rahatı bulmuşuz, karnımız tok, sırtımız pek, her türlü nimet önümüzde... Önümüzde olmayan yakınımızda, elimizi uzatsak elli tanesini alırız. Böyle bir durumda, Allah bize insaf versin, gayret versin, tevfikini refik eylesin... Madem bu yazıyı burada gördük, bize de bu namazı kılmayı nasib eylesin...

3. *Nüzûl-ü rahmet* üçüncüsü... Bu gecenin özelliklerinden birisi, bu gecede rahmet iniyor. Allah'ın rahmeti iniyor. Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:

“—Allah'u Teâlâ Hazretleri bu gece benim ümmetime öyle rahmet eder, öyle rahmet eder ki, Benî Kelb kabilesinin, (onların koyunları çokmuş, koyunları sayısınca demiyor) koyunlarının postlarının kolları sayısınca ümmetime rahmet eder.” diyor. Yâni, Allah'ın

rahmetinin enginliğini böylece anlatmış. Rabbimiz o engin rahmetinden bizleri de hissemend ü hissedâr eylesin... Bize de o engin rahmetinden paylar ihsan eylesin Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri...

4. Dördüncü özelliği, *nüzûl-ü mağfiret* diyor. *Nüzûl-ü mağfiret* demek; kul bu gecenin kadrini kıymetini bilir de, divan-ı ilâhîde durur, istifade etmesini bilirse; Allah-u Teâlâ Hazretleri mağfiret eder kulu... Günahı ne kadar çok olursa olsun...

“—Ama hocam, bildiğin gibi değil! Ben kendimi biliyorum hocam, sana söyleyemiyorum, utanıyorum. Ben öyle nâneler yedim, öyle cevizler kırdım ki, sana anlatamam!”

Tamam hepsini affeder. İsterse on misli daha fazla olsun, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rahmeti daha geniştir. Allah affedeceğini bildiriyor; yeter ki bugün tevbe et, bundan sonra yapma! “Tevbe yâ Rabbi!” de, bundan sonra yapma; bir dönüm noktası olursun...

Receb geldi geçti, Şa'ban geldi, ortasına geldik; Ramazan geldi. Yâni gelip de geçsin mi, biz adam olmayacak mıyız? Bunca seneler geldi geçti, ne zaman adam olacağız? Kervanlar göçtü, biz ne zaman menzil-i maksudumuza varacağız? Allah bize insaf versin...

Sevgili kardeşlerim! Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri bu gece bütün müslümanları afv u mağfiret buyurur.”

Biz de müslümanız. “*Lâ ilâhe illa’llâh, muhammeden rasûlü’llâh... Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh... Amentü bi’llâh, ve bimâ câe min indi’llâh... Amentü bi-rasûli’llâh, ve bimâ câe min indi rasûli’llâh...*” Rabbimizin muradı neyse, Rabbimiz bize ne gönderdiyse, onun muradı üzere inandık. Kendi fikrimize göre değil, eğerek bükerek değil... Rasûlüllah SAS Efendimiz bize ne bildirdiyse, onun anlatmak istediği şekilde ona inandık; bizim anladığımız şekilde değil...

Çünkü bizim millet kaytarıyor. Duyduğu lafı kıvırtıyor, tersine döndürüyor, kendi aklına uyduruyor; öyle yapıyor. Öyle değil... Rabbimizin istediği gibi, Rasûlüllah SAS Efendimiz’in anlatmak istediği şekilde inandık:

آمَنْتُ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ، وَبِالْقَدَرِ،

خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى، وَالْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ
حَقٌّ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ .

“*Amentü bi’llâhi, ve melâiketihî, ve kütübihî, ve rusulihî, ve’lyevmil-âhiri ve bi’l-kaderi hayrihî ve şerrihî mina’llâhi teâlâ, ve’lba’sü ba’del-mevti hakkun, eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.*”

Nasıl istiyorsa öyle inandık kendisine... Biz de müslümanız, biz de mü'miniz. Rabbimiz bizi affeylesin, mağfiret eylesin... Herkesi affedecekmiş, bizi de affetsin, biz yüzü karalıları da affeylesin Rabbimiz...

“Ancak, bazıları müstesna!” diyor Peygamber Efendimiz... Eyvah, bütün müslümanları affedecek amma, bazı kimseler müstesna... Eyvah ki eyvah! Biz onlardan olmayalım!

“–Kimmiş onlar?”

“–Kâhinler, sihirbazlar...”

El-hamdü lillâh, kehanetle, sihirle ilgimiz yok... Tamam, bundan geçtik el-hamdü lillâh... Var mı sihirle ilgisi olan? Elhamdü lillâh, ne sihir isteriz, ne büyü isteriz, ne muska isteriz, ne şunu isteriz, ne bunu isteriz... Hiç sihirle, kehânetle, gaybdan haber vermekle ilgimiz yok...

Millet gazeteye ilân vermiş; şöyle yaparım, böyle yaparım diye... Tevbe, estağfirullah tevbe; bizim öyle şeylerle ilgimiz yok...

İkincisi, müşâhin... *Müşâhin* ne demek? Eskiden buharlı gemilere *şâhine* derlerdi. Arapçada kızgın demek... Su kızıyor buhar oluyor, cuf cuf, cuf cuf makineyi çalıştırıyor; gemi öyle gidiyor. Buharlı gemiye *şâhine* derler. *Müşâhin* de aynı kökten; yâni içi kızgın, fokur fokur kaynıyor, kulaklarından, burnundan dumanı çıkmıyor. Kızgın, kindar, başka müslümanlara karşı kini, gazabı, kızgınlığı olan kimse...

Eyvah, eyvah! Bizim birbirimizle halimiz berbat... Hiç birimiz ötekisini beğenmeyiz.

Var mı yanındaki arkadaşıını beğenen? Herkeste bir kusur buluruz, kimseyi beğenmeyiz. Bizim beğendiğimiz insan, sadece hayalde var... Hayalimiz de var, hakikatte yok... Herkesin kusuru var, ancak böyle hayal aleminde kusursuz insan var... Herkeste bir kusur buluruz; o fena... Bazı kimselere kızarız. Kimisine haklı olarak kızarız, kimisine haksız yere kızarız.

Demek ki kalbimizden bu buğzu, bu kini, bu adaveti çıkartacağız, kardeşlerimizi seveceğiz.

“—Nasıl sevelim? Onun sakalı şöyle, bıyığı şöyle, giyimi böyle, kumaşı böyle, hali böyle, huyu böyle, bilmem nesi şöyle, bilmem nesi böyle... Şu kusuru var, bu kusuru var, bilmem ne... Sevemem ki!”

Kusuruyla sevmeyi öğreneceğiz. Şair çok güzel söylemiş:

Yârsız kalmış cihanda, aybsız yâr isteyen!

Hiç kusursuz yar mı istiyorsun; bekle ki gele... Bekâr kalırsın alimallah... Bulamazsın. Boyu şu kadar olsun, eni bu kadar olsun, çapı bu kadar olsun... Rengi şöyle olsun, gözleri böyle olsun, kirpikleri şöyle olsun... Bulamazsın gitti; bekâr kaldın bekâr... İhtiyarlayıp yalnız gidersin ahirete... Ayıpsızını aradın mı, bulamazsın! Her güzelin bir kusuru olur, ayıpsız olmaz.

Bir kere sen şimdi yanıma yanaş, kulağını ağzıma yanaştır. “Fıs fıs, fıs fıs...” sana bir şey söyleyeceğim, kimse duymayacak gibi: Senin kusurun yok mu? Dünya kadar... Benim kendi kusurum dünya kadar, ben kendimi biliyorum. Ben kendimden memnun değilim ki... Herkesin

kusuru var... Senin o kadar kusurun varsa, öbür kardeşinin de kusuru var... Allah düzeltmek nasib etsin...

Ne yapalım? Hepimiz birbirimize benzeriz. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş; al birini vur ötekine... Hepimizin kusuru var... Kusurumuzla seveceğiz, iyi tarafını göreceğiz, seveceğiz.

“—Onun nesini seversin?”

“—Müslümanlığını severim, mertliğini severim. Kızır filân ama, sonunda gene arkadaşlığı iyidir, cömerttir, bilmem ne...”

Bir güzel tarafını bulacağız, orasını seveceğiz.

Hazret-i İsâ AS ashabıyla bir yerden gidiyormuş, yolda bir köpek leşi görmüşler. Köpek ölmüş, kokmuş, patlamış. Sahabesi burunlarını kapatmışlar, öyle geçmişler. Hazret-i İsâ AS demiş ki —Peygamber Efendimiz naklediyor onun halini:

“—Aaa bak, dişleri ne kadar bembeyaz, muntazam!”

Demek hayvanın ağızı da böyle gerilmiş, dişleri çıkmış meydana, inci gibi dizili dişler... Dişleri ne güzel! Yani baktığı bu manzarada dahi güzel bir şey görmüş.

Bir şair diyor ki:

*Her ne yüzle baksa göz, âyinede kendin görür,
Vechini pâk eyle kim, mir'âte bühtan olmasın!*

Bu yüksek beytin mânâsı: “İnsan nereden bakarsa, ne türlü bakarsa baksın, aynada kendisini görür. Herkes kendisini görür aynada... Sen

yüzünü temiz et de, aynaya iftira etme! Aynada kusur yok, sen yüzünü temizle! Ayna sana, olduğu gibi seni gösterir.”

Psikiyatrist doktorlar alıyorlar hastayı, bir karışık şekil çıkartıyorlar karşısına:

“—Bak şu şekle, ne görüyorsun?” diyorlar.

Şekilde bir şey yok ama, böyle bir takım çizgiler var, “Ne görüyorsun?” diyorlar.

Adam diyor ki meselâ:

“—Her tarafı baklava görüyorum.” diyor.

Haa, bu adam obur... Bunun akli fikri baklava olduğundan ufak tefek çizgilerden, köşeli bir şey gördü mü, onun baklava olduğunu söylüyor. Neden? Obur, akli fikri baklavada... Doktor oradan onu anlıyor. “Haa, bunun zihnine bu takılmış; o zaman bunu ben buradan düzelteyim.” diyerek ona göre tedavi ediyor.

Neyse, sözü uzatmayalım muhterem kardeşlerim! Biz birbirimize buğuzkâr, kızgın, dargın, küskün olursak, bu gecenin hayrından, bereketinden istifade edemeyeceğiz. Bu çok fena! Bizim bu kalbimizi temizlememiz çok zor...

“—Hocam, yâni şimdi ben, yıllar yılı düşmanlık ettiğim insanı

nasıl seveceğim birden?”

Elbise değiştirir gibi, mendil çıkartır gibi çıkacak bir şey değil ki, çok zor... İşte burası gerçekten zor... Allah bizi içimizdeki kinlerden temizlesin, birbirini kardeş olarak candan sevenlerden eylesin...

Hepsi Allah'ın kulu, hepsinin kendine göre bir hali var... Gülün dikenini var, güzel kokusu var, tatlı rengi var... Sümbülün salkım salkım, küçük küçük çiçekleri var, nefis kokusu var... Lâlenin rengi ateş gibi, bilmem yaseminin kokusu güzel... Kendisi küçük ama hoş... İşte her şeyin böyle kendine göre bir güzel tarafını bulacağız. Kardeşlerimizi affedeceğiz, içimizdeki kinleri atacağız, birbirimizle dost olacağız, seveceğiz.

Buraya geldim geleli, her fırsatta bu konudan bahsediyorum. Hâlâ daha yola gelemedik, mümkün değil.. Birazcık ayrıldık mı, başlıyor gene fokur fokur içimizdeki kazanlar kaynamaya... Allah biz bu kinden, adavetten kurtarsın...

Yunus Emre ne güzel söylemiş. Söylemiş ama onu yapmak için ne lâzım bilmiyorum ki:

Yaradılanı hoş gör, Yaradan'dan ötürü!

Yaradılanı hoş gör, Yaradan'dan ötürü! Hoş göremiyoruz, ondan kaybediyoruz. Hoş görmeyi öğreneceğiz. Pazarlığı toptan yapacağız.

Nazar eyle itürü, Pazar eyle götürü, Yaradılanı hoş gör, Yaradan'dan ötürü!

Demek ki, bu kin ve buğzu atacağız içimizden...

Sonra, içkiye düşkün olanları, ayyaşları affetmiyor Allah...

İçkiyi bırakacağız, bir damlasını ağzımıza almayacağız, o tarafa, o semte varmayacağız. Allah alışanları kurtarsın... Çocuklarımızı öyle yetiştirmemeye gayret edelim!

Efelik, delikanlılık, erkeklik filân diye arkadaşları çocukların kollarına girerler, sigaraya alış-

tırılırlar. Ardından kötü yollara alıştırılırlar, meyhaneye alıştırılırlar. Çocuklara sahip çıkacağız. Çocuklara iyi arkadaşlar sağlayacak iyi işler, iyi meşguliyetler göstereceğiz. Yanımızda olmalarını veyahut gözümüzün önünde olmalarını sağlayacağız.

Yahut ebeveynini incitenler... Yani anne babasının rızasını almamış, kalbini kırmış, incitmiş; onlar affolunmayacak. Anne ve babanın rızası olmadan olmuyor. Annesini, babasını hoşnut edecek, memnun edecek, razı edecek.

Yahut zinaya ısrarlı olanlar... Demek ki, bazı büyük günahlara devam edenleri Allah bu gece affetmiyor. O günahların çoğu bizde yok amma, biraz kıyısından köşesinden bulaşığı olanları da Rabbimiz affeylesin... Bundan sonra yapmamalarını nasib ve müyesser eylesin...

5. Bu gecenin beşinci özelliği hakkında da bu kitapta deniliyor ki: Rasûlüllah SAS Efendimiz sağlığında, Şa'ban'ın on üçüncü gecesini Allah'a dua eyleyip ümmetinin selâmetini diledi. Yâni, "Yâ Rabbi, ümmetime hayırlar ihsan eyle..." diye dua etti. Hani ümmetim, ümmetim diye diye ömrü geçmiş. Her yerde, her zaman ümmetini kollamış. Mi'rac'a çıktığı zaman da Rabbimiz kendisine: "Dile benden ey Rasûlüm, ne istersen iste!" dediği zaman:

Ol zayıf ümmetlerin hali n'ola, Hazretine nice anlar yol bula?

diye yine ümmetini düşünmüş; "Yâ Rabbi, ümmetimi bağışlamanı dilerim!" diye niyaz eylemiş. Mi'rac'da ümmetini dileyen Peygamber

Efendimiz, işte bu Şa'ban ayının on üçünde şefaata istemiş; Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden üçte birine şefaata bahşedilmiş. On dördüncü gece de yine şefaata niyaz eylemiş; üçte

biri daha verilmiş. Üçte ikiye düşürülüyor. Bu gece de şefaatinin tekrar istemiş, ümmeti hakkında şefaata dilemiş; bütün ümmeti kendisine bağışlanmış Peygamber Efendimiz'in...

Allah bizi de şefaatine erenlerden eylesin... Yâni bu gece, şefaatin de kazanıldığı bir gece olmuş oluyor.

Yine burada ancak diye bir istisna daha var: "Ancak Allah'tan deve kaçır gibi kaçanlar müstesna!" demiş Peygamber Efendimiz... Deve nasıl kaçır? Yularını elinde iyi tutmazsan, bir vurur, kaçır gider. Bir adamı senin üç adımın gibi büyük, pat, pat, pat, kaçır gider; yakalayamazsın. Yani, Allah'tan bazı insanlar deve kaçır gibi kaçırıyor, deve gibi kaçırıyor.

"—Namaza gel!" diyorsun, gelmiyor.

Bizim Sydney'deki hoca kardeşimiz —Allah razı olsun— anlatıyor: "Bir komşum vardı. Komşuluk hakkına dayanarak ısrar ediyorum:

'—Haydi yarın hazırlan, gusül abdesti al da cumaya beraber gidelim!' diyorum.

Hemen, 'Tamam...' diyor. Cuma günü bakıyorum, yok olmuş, sabahtan kayıp... Benim onu cumaya götüreceğimi anladığı için kaçırıyor." diyor.

İşte bak, devenin kaçtığı gibi kaçırıyor. Hoca kardeşimiz diyor ki: "Bu sefer sabahtan tedbir alıyorum; 'Filân cumaya...' diyor. 'Tamam

hocam, hazırlanacağım!’ diyor. Tam cuma namazına giderken hoop yine bir kayboluyor, yine cuma namazına gelmiyor.” diyor. Deve kaçır gibi, gene kaçtı. Neden? Allah huzuruna kabul etmiyor, başka bir mânâsı yok...

c. Hidayet Allah’tan

Allah bir insanın hidayetini istese, kaçması mümkün olur mu? Vallàhi de billàhi de mümkün olmaz! Allah yakaladı mı, ne isterse onu yapar.

İbrâhim ibn-i Edhem padişah imiş, yatakta yatarken ikaz gelmiş. Salonda otururken ikaz gelmiş, avdayken ikaz gelmiş.

Allah-u Teâlâ “*İntebih! İntebih!* Uyan yâ İbrahim! Uyan yâ İbrâhim!” diye diye ikaz etmiş. Gönlünü istemiş, sevgili kulları arasına katmayı istemiş. Kaçmak mümkün mü?

Padişahlığı bırakmış İbrâhim ibn-i Edhem, yollara düşmüş, ailesini terk etmiş. Varlığını, saltanatını, hazinelerini sen terk edebilir misin? Hepsini terk etmiş ama, keramet almış, Allah’ın velî kulu olmuş, sevgili kulu olmuş. Allah istedi mi, çeker alır. Allah istemiyor ki, camisine gelemiyor. Allah istese, istetmez mi? İçine bir ateş, aşk ateşi verir, kıvrandır, kıvrandırır. Gece duramaz, gündüz duramaz, göz yaşları pınar gibi akar, Allah’ın yolunda ne yapacağını şaşırır insan...

Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kulunu kendisine bir çekmesi, “Gel yâ kulum!” demesi, dünyadaki insanların, cinlerin, cümlesinin ibadetlerinin, taatlerinin elde edeceği neticeden yüksek

neticeleri kazandırır insana birden... Çekerse, evliyasından eder. Ümmi insanı sabaha evliya eder, alim eder; Kur-an'ı bildirir, hadisi bildirir. Evliyauullahtan birine bir şey okuyorlar, sonra soruyorlar:

“—Bu hadis mi, değil mi?”

“—Değil...” diyor.

Başka bir şey okuyorlar:

“—Bu hadis mi?”

“—Evet bu hadis...” diyor.

Denemek için bir söz daha söylüyorlar. Ümmî adam, hiç mektep medrese görmemiş. Elifi bile tanımaz bir insan... Yarısını hadisten alıyorlar cümlenin, yarısını kendileri katıyorlar, bir cümle tanzim ediyorlar, okuyorlar ve soruyorlar:

“—Bu hadis mi?”

“—Şuraya kadar olanı hadis, ondan sonrası hadis değil...” diyor, biliyor yine...

Diyorlar ki:

“—Nereden biliyorsun?”

“—Hadis-i şerif söylenirken, ağzından bir yeşil nur çıkıyor. Hadis-i şerif olmadığı zaman, çıkmıyor.” diyor.

Onu görebiliyor musun sen? Görmüyorum. Tamam sen göremezsin. Allah ona nasib etmiş ona gösteriyor.

“—Dün akşam ne yaptın? Orada ne yapıyordun?” diyor müridine...

Akşam, bir gece evvel yaptığı şeyi, niye onu öyle yaptın bunu böyle yaptın diye soruyor.

“—Nereden biliyorsunuz efendim?” diyor.

“—Ben senin yanıdaydım o zaman...” diyor.

Allah nasib etti mi, öyle yapıyor. Amma o kulların kalpleri tabii pırıl pırıl oluyor, altın gibi oluyor, lekesiz oluyor, safi oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi de böyle Peygamber Efendimiz’in şefaatine nail eylesin... Affına, mağfiretine, rahmetine erdirsin... Deve gibi, kendisinden kaçanlardan eylemesin...

Bir şeyi size söylemek istiyorum muhterem kardeşlerim: Şimdi bir kadıncağız geldi, gözü yaşlı ağlıyor, kocasından bahsediyor. Kadın mübarek bir kadın, belli; namazında niyazında... Kocasını bir acayip adam, alını secdeye gelmemiş, her şeye bir bahane buluyor. Bu bizim hocanın komşusu gibi, Allah’tan devenin kaçtığı gibi kaçıyor.

Şimdi böyle kimselere muhterem kardeşlerim, sizler kancayı takın, yardımcı olun, yanına gidin sohbet edin, konuşun, anlatın! Bildiğiniz kadar, hissettiğiniz kadar gerçekleri söyleyin, doğru yola çekmeye çalışın! Bakın, kardeşimiz hastaneye yatmış, karşısına gelen gayrimüslime İslâm’ı anlatmış. “Sen *Lâ ilâhe illa’llâh* de!” demiş, *Lâ ilâhe illa’llâh* demesine sebep olmuş. Onu o noktaya getirmiş. Çalışalım biraz!

d. Yalnız Allah’tan Korkun!

Türkiye’de anarşi hadiseleri olduğu zaman, fakültelerden biri azılı anarşistlerin karargâhı... Bizim arkadaşlarımızdan birisine:

“—Aman girme, seni vururlar asarlar, keserler!” demişler.

O da, “*Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm.*” demiş, girmiş elini kolunu sallaya sallaya... Anarşistler de orada, belleri silahlı otuyorlar. Kurşunlar yağmur gibi, cuvvv, cuvvv... Polis gelemiyor oraya... Polis girerken kurşun yağıyorlar; geri kaçıyor.

Öyle bir durumda, fakülteye o girmiş;

“—*Selâmün aleyküm!*” demiş.

Bakmışlar, bir acayip adam karşılarında, kendilerinden hiç korkmayan bir kimse... Ötekilerin yüreği patlıyor, polisler gelemiyor.

“—Yâhu, sizin bu yaptığınız iş mi? Siz buraya Lenin’in, bilmem kimin resmini koymuşsunuz. Hiç başka bir insan resmi bulamadınız mı yâni? Fatih Sultan Mehmed Han’ın nesi eksik? Onun resmini koysaydınız kıyamet mi kopardı? Yâhu sizin bu yolunuzun ne özelliği var? Ne diye gidip başkalarına bel bağlıyorsunuz?” demiş.

Yarım saat kırk beş dakika konuşmuş; kimse bir şey dememiş. Yâni tatlı konuşunca veyahut insan Allah’a dayanınca, sözü de tatlı oluyor, tesiri de oluyor. Karşı taraf da gık diyemiyor. Gık dedirtmeyen de Allah...

Çünkü, bir insan Allah’tan korkarsa, her şey ondan korkar. Bir insan Allah’tan korkmazsa, o her şeyden korkar; ödü patlar, çifte tabancayla dolaşır. Aman şuradan bir şey olsa, tık yapsa; hemen o tarafa döner. Acaba buradan birisi bana bir kasıt mı ediyor diye, korkudan dalağı

patlar. Şeker hastası da olur. Karaciğeri normal çalışmaz heyecandan...

Gangsterlerin ekseriyeti şeker hastası olurlarmış. Neden? Gergin bir sinirle yaşıyor, çifte tabancayla... Acaba hasmım nerede beni tepeleyecek, nerede pusu kuracak? Ömrünü böyle geçiriyor. Ama Allah yolunda yürüyen insan, "Öldürürlerse öldürsünler." diyor.

Allah'ın ecelini öne almaya güçleri yeter mi bu biçarelerin? Karınca kadar kıymetleri yok... Allah'ın bana verdiği ömrü bunlar geri alabilir mi? Alamaz! Allah'ın nasib ettiği zamanda öleceksem, cihanın cümle tabipleri bir araya gelseler, beni bir an daha fazla yaşatabilirler mi? Vallàhi yaşatamazlar! Dünyanın ilacını içirseler, Amerikan reisicumhuru gelse, İngiltere kraliçesi gelse, bütün doktorları seferber etse; bitti iş... Bitti mi bitti, çaresi yok...

Onun için, korkmaya lüzum yok! Bir kere öleceğiz, bir sefer öleceğiz; yeri belli... O zamana kadar da yaşayacağız, çaresi yok... Onun için doğru düzgün olalım, ölümden korkmayalım! Ölümden kaçmayalım, Allah yolunda çalışalım, Allah'ın istediği kul olalım! Korkacaksak, Allah'tan korkalım!

وَتَخْشَى النَّاسَ، وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ

(الأحزاب: ٣٧)

(*Ve tahşe'n-nâs, va'llàhu ehakku en tahşâhu*)
[İnsanlardan korkuyordun, asıl korkmana lâyük olan Allah'tır.] (Ahzab, 33/37)

İnsanlardan korkulmaz, korkulursa Allah'dan korkulur. Çünkü Allah bir kimseye azab edecek oldu mu, kimsenin yardımı olamaz. Allah bir kimseye lütfetti mi de, kimse ona zarar veremez!

Biz Cevat Rifat Atilhan'ı ziyaret ettik. İstiklâl Harbi gazilerinden, masonluk aleyhinde kitaplar filan yazmış bir kimse... Hadi bayram günü ziyaretine gidelim dedik, gittik. Kızıltoprak'ta oturuyordu, Kadıköy tarafında... Baktık ki alt kat, apartmanın alt katında oturuyor. Her taraf cam, balkon da toprağa yakın, bahçeye yakın... Camlarda da hiç demir parmaklık filân yok...

Bizi götüren bir arkadaş vardı, hukukta okuyan; biz de o zaman üniversite talebesiydik. O arkadaş:

“—Üstad! Sizin parmaklığınız yok, her taraf cam... Birisi bahçeye bir pusu kursa, şakır şakır kurşunları boşaltsa... Sizin düşmanınız çok... Herkesi tenkit ediyorsunuz, bir sürü düşmanınız var... Sizi öldürürler, tedbirsizlik ediyorsunuz.” filân gibi sözler söyleyince, dedi ki:

“—Çocuklar! Allah insanı öldürmedi mi, ölmez insan... Ben Birinci Cihan Harbi'nde Filistin cephesinde astsubaydım. Bir kıtadan öbür kıtaya haberleri meşin çantama koyar, ben götürürdüm. Her tarafımdan kurşunlar cıv cıv diye geçerdi. Ben o kurşun yağmuru altında bir kıtadan öbür kıtaya giderdim, mektubu verirdim. Oradan haberi alırdım, öbür tarafa getirirdim.

Bak hâlâ sağım!” dedi.

Cihan Harbi geçmiş, İstiklal Harbi geçmiş, Bin dokuz yüz elli’li seneler olmuş, Altmış’lı seneler olmuş. İşte bak, yaşattı mı Allah yaşatıyor.

Onun için, Allah’a kul olalım, Allah’a kul olmayı öğrenelim! Bilmiyorsanız, “Yâ Rabbi! Sana kulluk etmeyi bana öğret!” diye isteyin! İstenecek şey o...

“—Ben sana kulluğu nasıl yapacağımı bilmiyorum yâ Rabbi! Edeb erkân bilmez, usül bilmez bir yabanın biriyim. Senin dergâhına nasıl girilir, senin huzurunda nasıl durulur, sana nasıl kulluk edilir; bilmiyorum yâ Rabbi!. Cahilliğimi affet, bana öğret!” deyin; öğretir Allah...

Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne yalvarmayı öğrenin, iltica etmeyi öğrenin ki, Allah’ın mağfiretini göresiniz.

Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri cümle-nizi, cümlemizi şu gecenin sonsuz feyizlerinden istifade ettirsin... Bu gecede ne gibi mânevî işler olacaksa, hepsini lehimize eylesin... Her türlü tehlikeden, sıkıntıdan, kötü durumdan cümlemizi korusun... Bizi bu Şa’ban’ın yarısına erİştirdiği gibi, Ramazana da sıhhat ve afiyetle ulaştırın...

Bu Şa’ban ayı, Rasûlüllah Efendimiz’in ayıdır. Rasûlüllah Efendimiz’i tanımaya, ona salât ü selâmı çok etmeye, ümmetine güzel hizmet etmeye niyetlenelim! Ramazan da bizim ayımızdır, ümmetin ayıdır; biz de meyvaları toplamaya gideceğiz. Millet Mildura’ya üzüm toplamaya gidiyor, biz de Ramazan’da sevap toplayacağız. Ramazan hasat mevsimi, hepsi

olgunlaşacak sevapların; ibadetlerin karşılığını orada toplayacağız inşallah...

Ramazan bizim hasat mevsimimiz... İbadet edeceğiz, teravih kılacağız, sahura kalkacağız, oruç tutacağız; harama bakmayacağız, dilimize sahip olacağız, kimseyi incitmeyeceğiz. Oruç tutacağız, Allah için kendimizi sıkacağız, günahlara karşı direneceğiz. Şurada kadın varsa, başımızı bu tarafa çevireceğiz. Burada varsa, şu tarafa çevireceğiz. Orada varsa, buraya çevireceğiz. Orada da varsa, gözümüzü kapatacağız. Haramı yapmayacağız, günaha dalmayacağız, şeytana uymayacağız.

O şeytan bizi kendisiyle beraber cehenneme sürüklemeye çalışıyor. Yaka paça yakalamış, çek babam çek... Uçuruma yuvarlamak istiyor. “Gel beraber yanalım!” diyor. Kendisi yanacak ya, “Gel beraber yanalım!” diyor. Biz şeytana uymayacağız.

Rabbimiz bizi şeytandan korusun, nefisten korusun... Dünyanın fâni zevklerinden, lezzetlerinden korusun... İçkiden, kadından, kumardan korusun... Buranın bildiğim bilmediğim daha ne gibi mel’anetleri, tehlikeleri varsa, onlardan korusun... Bizi kendisine has kul eylesin...

Bizi bu gece mağfiret olanlardan eylesin, Rasûlüllah’ın şefaatine erenlerden eylesin... Bizi kendisine kul eylesin, Habibine ümmet eylesin... Bizi has, halis müslüman eylesin...

Bundan sonraki ömrümüze hayır ve bereket ihsan eylesin. Ömrümüzü rızasına uygun geçirmeyi, Peygamber Efendimiz’in yanında

haşrolmayı, cennetiyle cemâliyle müşerref olmayı nasib eylesin...

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

01. 04. 1988 - Coburg Camii

Melbourne / AVUSTRALYA

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

